

SZÉCSÉNYI HIRLAP

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI ÉS HÖZSÉGEZÉSÉGI HETILAP.

Megjelenik minden pénteken.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 8 korona — Fél évre 4 korona.
Negyed évre 2 korona.
Egyes szám ára 16 fillér.
Előfizetések a kiadóhivatalhoz küldendők.

Kiadótulajdonos: **Glattstein Adolf.**

Főmunkálós:

KARDOS ISTVÁN és IFJ. SZÁDER GYULA.

Szerkesztőség és kiadóhivatal Rákóczi-út 565.

ELŐFIZETÉSI PÉNZEK,

reklamációk és hirdetések a kiadóhivatalhoz intézendők.
Nyilvántartási közlemények soronként 50 fillér.
Hirdetések egyezség szerint.

A balkáni népek békéje.

A mult esztendőnek október hónapjában nagy meglepetés érte a világot. Az íci-pici Montenegró 25 ezer emberből álló összes hadseregét mozgósította és török területekre vonult. Ez volt a jeladás. Felkeltek a többi halán népek is és pedig Bulgária, Szerbia, Görögország s nagy sebtéri mozgósították seregeiket, valamennyi a török ellen. Egész Európa meglepetve látta, hogy tudta nélkül, szövetségre léptek a balkáni kis országok; de nem gondolta, hogy bár négyfelől támadják a törököt, így megtépzazzák azt a nepet, mely néhány századdal előbb egész Európát iránygaltta és részben leigázta.

De jöttek a többi meglepetések is. A bolgárok óriási győzelmei: Kirkilliszse, Burgasz-bevétele. A török-ég egyre szorongott, egymásután vesztett csatát; mintegy 150 négyszögletű földet harcoltoltak el tőle és a győzelmes bolgar fegyverek már azt özenték meg a töröknek, hogy Konstantinápolyban követelik ki a meghódított földet és lealázó békét, ha Drinápolyt az nem adja. A töröknek mindössze a konstantinápolyi kerület (vialt) maradt s a Londonban tanácskozó nagyhatalmak követeinek egyértelmű ítélete ugy szólt, hogy a török tartozik Drinápolyt átadni és békét kell kötnie; lemondva európai birtokairól, hogy megtarthassa Konstantinápolyt.

A nagyhatalmak követeinek londoni tanácskozása és ítélete után, melynek a török magát alávetette, azt sejtették, hogy vége a háborúnak. De új meglepetés következett. A szövetségeseknek a koncön való összeveszése s új szövetség keletkezett: a románok (akik eddig csendesek voltak), a szerbek és görögök egyesült erővel a bolgar ellen támadtak s Bulgária, mely a csatában ugyis legtöbb vért vesztett (százezer embere hullván porba,) nem bírta az ellene szövetekezők támadását, kénytelen volt békét kérni s ezt a békét Románia fővárosában, Bukarestben e hónap 7-én pecsételték meg. A héke igen lealázó Bulgáriára. Míg a görögök 50 ezer, a szerbek 45 ezer négyszögletű földet kapnak, addig a legvittezebb bolgárok kénytelenek a felével beelégedni s ha hozzáveszszük, hogy régi országok határából is kihasították a Romániával megység területnek egy jókora darabját Romániának, az ember ámulva kérdi, hogy érdemes volt-e százezer katonáját a háboruban feláldozni, hogy országuk a mondott területtel nagyobb s talán az elesetteknél kétfannyi lélegzőt idegen emberrel több alattvalója legyen.

Az első napokban hire ment, hogy az európai hatalmak ez a Bulgáriára szégyenletes békét nem fogadják el és maguk a hatalmak fogják megállapítani az országok új határát. De azóta más szél fúj. A hatalmak nem avatkoznak bele és Bulgáriát sor-

sára hagyják. Amit bukarestben írték, azt meg kell enni szerbnek, bolgárnak, görögnek egyaránt. Legjobban Románia járt, mely a háboruban mitsem kockázatot és értékes földet kapott.

Emberi számítás szerint ez a béke tartós nem lehet, mert Bulgáriának nagy sérelmével és az igazság, meg méltányosság lábbataposásával kötötték. De a nemzetek életében az erőse a jog és igazság és a gyöngének hallgatnia, kell. Ha Bulgária tényleg ugy legyöngült a hogy mondják, erőre kell kapnia, ha igazságához el akar jutni.

De ezenfelől is van egy kis baj. A török új vittekezése. Mikor a szövetségesek egymásra agyarkodtak, ő is megindult legjobban sajgott birtokát, Drinápolyt visszakövetelni. Hogy a hatalmak visszasonnítják-e, még nem tudható, hogy a török szót fogad-e, még az is kétséges?

Summázva a dolgokat, így kell látnunk a dolgot: a bukaresti békekötésen rajta van a pecsét és ez az érdekelt népek beelégyezése. Ha a török nem csinál többé gulyibát: a háborus földön nem folyik többé vér és megkezdődik a szántás, vetés. De mennyi veritikes munka árán lesz itt olyan dus aratás, hogy az emberek elfeledjék szenvedéseiket, elapasszák könnyeiket behegedjenek a sebek, amelyeket az embermészárszék okozott?

De mit ér ma ezekre gondolni? Inkább

◉ ◉ TÁRCSA ◉ ◉

Háborgó lelkek.

Írta: *Ifj. Száder Gyula.*

(Folytatás.)

V.

Borongós, késő-őszi délután bucsuzkodik György.

Huragzattal behintelt, teleszórt sétányon, utolsó körutat teszi a parkban.

A rakoncátlan, nyargalászó őszszél felkap egy-egy elszáradt, hervadt falombot, — majd továbbut felrazeni, megcsörögietni a többi is . . . És fútyörész, dudál, táncol vesztőlől, valósággal a botanidját járja.

György hó felöltözének gallérja nyakára hajlva, lehorgasított lövel, nagy stíld semimentarizmussal lépeget a sárga, fakult falevelekre.

És a szél mellette nyargalász továbbh, csörögietti a falombokat . . .

Olyan ez, mintha a kimúlt nyár szereteszórt csontjait csörögietnének. Mintha ezt sze-degetné őszze, egy csomóba, hogy egyhelyt legyenek . . .

Nem tudja így nézni: temetetlen, elföldetetlen; készitgeti a fehér koporsónak, a hónak . . . Készitgeti őket a nagy temetésre . . . És majd ott pihennek a hó alatt . . . És

ekkor fog végleg befejeződni egy élet . . .

Mert minden esztendő hoz újabb eleterőt a nagy természetben, de ugyanaz esztendő el is temetgeti azt . . .

György bucsuzkodik.

Bucsút vesz az ismerős hokroktól, az árnyat adó faktól, a lehullott falevelektől.

Diskrét barátok ezek s tapintatosak. Soha sem élnek vissza barátságunkkal, titkainkat meg tudják tartani maguknak.

Mi a barátokozást illeti, nekik meg vannak az ő kiszemelt alakjaik, az ő társalgóik, akikkel aztán órákhozat eldúskálnak, el-susognak . . .

Igen, azokkal, akik a falombok sutto-gását megértetik . . .

Mint mindennek, — kivétel nélkül, ami itt van a földön s ami él és mozog — ugy ezeknek is van egy rossz szokásuk, nagy hibáuk: túlságosan érzélgősek . . . Főfőcél nálunk a hangulatkeltés, a szellem ideáljának felébresztése, légyottra hívása . . .

És György is odasorakszik, kik behódoltak s meghitt barátáivá szegődtek a susogó lomboknak . . .

. . . Ezek tudnak csak sokat. — Hisz' szemléelői voltak számtalan álmatlan éjszakának, mit kábult pátája közben itt töltött alattuk — panaszkodva. S az ideális szerelmekek patrónusai megvizsgálgatták . . .

Bucsuzkodik.

S sziveg hat le a bucsuszója, — mit

odaintéz hozzájuk, a láhai alatt hervadtan, kimulva heverő száraz falombokhoz . . .

Ezeknek jó . . . Ők már nem tudnak semmiről . . . Elhagytak a tát, az ősnáját — s magukkal vive titkait — elköltöztek az elmúlásba . . .

Most, a közeli válás szorongó perceiben, mikor csak egy nap sem válaszolja a távo-zástól, — most, most veszi csak észre, hogy ez irírozatos, hogy eme förtelmes hely, honnet csak menni, menni vágyott, hol csak szuró tövisekre hágtott, hol csak gyölrődés volt a lét s hitte, örömteljes léssen majd a válás: — kedves előite . . . Most veszi csak észre, hogy nehéz lesz tőle szabadulnia.

Nem a — bár minden férfias enerzsiával lenyügdöze tartott — ideális vonzalom okozza ezt, nem az óhajtott nő elvesztésének hántó gondolata idézi elő . . . kell lennie itt egy másiknak is.

Ez a megszokottság.

S György tudja jól, hogy megszokottságot leküzdeni nem könnyű dolog.

De hat mégis, hiszen férfi; akaratának ura; teitelért önnönmagának kell beszámolnia — és megmutatja, igenis meg fogja mutatni ő, a férfi, hogy uralkodni tud az ember felett.

Hogy magyarázzam e kifejezésemel mondom: két alanyi lény, noha e kető egy s azon személy van a természet e nagy alkotásában: egyik a gondolkodó szellem, másik

adjunk bálát a Gondviselésnek, hogy a szomszédunkban kiültöt tűz nem kapott a mi házunk ereszébe. A fűtől való félelem költésbe sodort ugyan, de mi az a csapáshoz, amit még egy győzelmi háború is okozott volna?

Fáradt alakok.

Kardos István novellái.

Kardos István azok közé az írók közé tartozik, akik átható pillantásaikkal minden apróbb — nagyobb emberi elhatározásban problémát, összetűzést, tragédiát látnak. Tiszta, erős emberek mind az alakjai, akiket apró lírai momentumok nem befolyásolnak, nem mozgatnak. A szerelem maga, mint érzés nem kerül szóba, hanem az idegek, melyek nyugtalanul tobzódnak a csontrendszeren és belemarkolva a szív kámráiba, a szerelem érzését alkotják meg, nem az izzó, kráter-szerű, hanem csendes fájó, parázként égő szereleméi.

A levegő szinte összetörtödik hennünk. Érezni, hogy itt élő emberek kerültek össze, nem papiralakok.

Kardos István, ha festő volna, azt mondanék rá, hogy biztos a rajza. Írásaihan ugyanaz fejlődik. Erős a nézése és az emberek megértése. Alakjait markáns konturokkal választja el. Témáit elhisszük, legalább is ő úgy beszél el, hogy hinnünk kell benne.

Életet ad, eleven, hús — véreembereket, akik közöttünk járnak és itt látjuk őket az utcán bolyongani, amint ő, a szerző mondja fényes bársonykabátban, remegő térdekkel és mélyre szántott homlokkal.

Nem álmodások és álomalakok, hanem szenvedő, küzdő, összetépett fáradt alakok mind — mind.

S ezek a fáradt alakok erős emberek mindnyájan, lelki erejük van és sokat szenvednek ezektől a lelki izmoktól.

Tragikus sorsok kinnözzák őket, és dagadó energiájuk viharos csatákat szeretne vívni, de a testük gyöngye, a karjuk leomlik és ők összeesnek.

Az egész élet bánatával és keservével

lerogynak a földre és nem tekintenek az ég felé, mintha megváltást várnának valakitől, hanem szép csendesen elpusztulnak, mint a sasok, a szárnyatlan sasok, akik nyilgyelesen hullnak le a földre, ha golyó megy a testükbe. —

Nekünk a „Két hulla a csataterén” — című tetszik legjobban a novellák közt.

Ebben a novellában ismerjük meg Kardos István technikai erejét és elbeszéléscsínének érdekességét.

Semmi arany semmi gyöngy, csillogás, hanem zománcian realitás fekszi meg azt a két alakot, ott a csataterén.

Nagyon kedves a „Pedig szerette.” Itt látjuk meg, hogy miként lehet a valóságot megszínezni és szász festékkel megfesteni, hogy a publikum, meglássa a kert virágait késő ősszel is, pedig azok még a nyáron nyilottak.

Még egyet!

A szerző a könyvet Bródy Sándornak ajánlotta. Nem is írhatta volna másnak.

Mikor elővesszük a könyvet, szinte látjuk Bródyt, a fiatal Bródyt, az egész fiatal, ott Pesten a nagy embertömeg között, mikor odaszabadul az egy kegyes cisterciák közül és látni tanul és érezni tanul.

A könyv magyar stílus művészi csillogását Lengyel József rajzolta.

Első megjelent könyve a „Fáradt alakok” Kardos Istvánnak, de tudjuk nem az utolsó. Ba.

Csendőrszurony meg a esángok.

Vasánnap 24-én este a város alatti mezőre lementek a csendőrszurony és Országné korcsmájában kipróbálták a két néhez fegyverdalait.

Tizenketten voltak. Egy hordó sört ittak még, aztán szép csendesen dalolgatva mentek hazafelé. Leérték a pálak hidjához s itt kezdődött meg kalváriájuk, amelyből ma már nincs meg, csak a szék s a mi szavunk, amelyet fölemelünk az érdekükben s kérjük az igazságot.

28-án mentem le közéjük. Csendesen dolgoztak, csak az az őt nem, aki áldo-

zata lett . . . isten tudja minek? . . . talán a társadalmi rendszernek? —

A legöregebb, Nyerges György 62 esztendő csángó munkás, így beszéli el a történeteket, melyekre ott állanak az orvosi látlelet szerint, a 20 napon túl gyógyuló sebek mint fejjájduló tanúk:

— Mikor a hidhoz értünk, jön velünk szemben egy csendőr (Kiovszky Ferencz) és minden szó nélkül hátbavágott a puskatussal, aztán vi-szaterelt minket, he a város házára s agyha-főbe ültelt, fiamnak Nyerges Jánosnak haját kezere csavarta és végigsöpörte vele a padovatot. Egész éjjel ott tartottak, reggel pedig megnyit az ajtó, egy másik szobába vezettek mindnyájunkat külön-külön ismét agyha-főbe vertek. Mind külön-külön ment, csak engem vittek a fiammal, hogy gyönyörködjünk egymás kinjában. S én a hatvankétszötendős ember letérdeltem a csendőr előtt és könyörögtem, hogy engem verjen, ne a fiamat. Megtette ezt is. Két öklét egymásba szoritotta, meilhevágott úgy, hogy én hátraestem.

Azán összeköszöva a s'olghírosághoz vittek s onnan szabadon engedtek. Dr. Márer József állította ki a bizonyítványokat sérüléseinkről.

Ezt mondta el az öreg Nyerges György, tanukat említve, akik a szörnyű esetet látták.

Semmi koméntárt nem főzünk az elmondottakhoz várjuk az ítéletet, amely — ismerve főszolgabíránk igaz emberszeretetét — csak igazságos lehet.

Mikor előttem a csángók közül, az ötven esztendő Bogdán János kalap leemelve kérdezte meg alázatos hangon: Istalom alásnan, hát erre valók e a csendőrök vagy a rend megőrzésére? . . .

És én a földre néztem és nem tudtam neki válaszolni . . .

Kardos István.

HIREK.

Személyi hír. Dr. Kardos Sándor községi orvos külföldi utjáról visszatérve, hivatalát f. hó 28-án átvette. —

Baleset. Oldh Miklósné — tekintélyes löci gazda felesége — oly szerencsétlenül esett le a létráról, hogy lábát eltörté. Rögtön bevitték a bgyarmati Mária-Vérta kórházba, hol párnapi szenvedés után belehalt. —

a természetes, anyagi ember, hol egyik ke-rekedik felül, hol a másik; attól függ, melyik van erősebben befolyásolva . . .

Jelen esetben bármennyire hatalmaskodnak el felette az emberi gyöngeségek, bármennyire gáncsokodnak az ész parancsszava ellen, György tudja azt is, hogy most a gondolkodó szellem mindenáron fölénybe fog jutni s e büszke tudatban makacsul felüti fejét.

És . . . szemtől-szembe találkozik Danicával.

Váratlanul esett, hivatalonul jött, igazán egy csöpp szüksége sincs a jelenlétére.

Itt állnak egymásnak utjában, szóllan-ságban, szemlesütve, zavartan.

Egyik vár a másikára, hogy szólaljon előbb.

Kicsit — kicsit különös is ez . . .

Hisz amugy napjában találkoznak számlalanszor, de az nekik soha fel nem tűnik.

De itt? . . . És így . . . ?

Amikor mindegyik tudja körülbelül, hogy a másik mivel és mivel foglalatokodik gondolatában? Amikor egyik a másikának olvassa le arcáról a gondolatát?

Egy áttört, puha, simulékony selyem kendő van téve Danica vállaira. Azzal igyekszik takargatni mélyen kivágott, rövidujjas blouzából kibontakáló, ingerlően fehér nyakát, karocskáit.

Szóke hajfürtjeibe, — mely koszoru

gyanánt öleli át a kicsi lányfejet — bele — belekapaszkodik a szél s — elég illetlenül — bontogatja, cibálja.

Fázósan összerázkódik.

És szelid tekihtető ábrándos kék szemcskéit féltéken emeli fel Györgyre.

György erős akar lenni s e percben — talán — kicsit szigorú.

— Nem tudom érteni, — szól — hogy lehet valaki ilyen meggondolatlan, ilyen könnyelmű . . .

Aztán úgy látszik, megbánja e hangot, kicsit simogat a dolgon.

— Nézzé kérem, folytatja, legyünk egy kicsikét eszünknel. Menjen fel szépen szobájába, hisz' megbetegszik.

Danica keserűn mosolyog.

— Sohse bántsa er, tanár ur. Felel neki. Magának úgy sem kell meggyógyítani.

S a hirtelen kiszökkent könnyűben uszkaló szeméit lesüti a földre.

György pedig csak az ajkába harap, de nem tud erre válaszolni.

És Danica, úgy szemlesütve mondja:

— No, kedves tanár ur, — teljesült a vágya . . . Menekülhet . . .

Ugyan meg van elégedve? Mert meglehet . . .

S bánatos szemcskéit fürkészőn emeli fel Györgyre. —

György pedig már tudja, mit fog rá felelni.

Ugy érzi, tőle függ csak e lányka nyugalma, úgy érzi, neki kell ezt visszaadnia; s így ábrándjaitól teljesen megfosztania, meg-rabolnia . . .

Kell . . .

És azt is kell hinnie, hogy a szive szakad meg bele.

De mégis kell . . .

Elvégre mit tördök önnönmagával, ha tñhbel nem, de ennnyivel tartozik egy háborgó léleknek s önmagának is . . .

Színésznek kell lennie, egy jó komédiásnak kell lennie, hogy ezt végigjátssa, de azért megpróbálkozik vele.

Elkomorult arca józanságot, köznapias szint kezd ölteni s lassan, fontolgtatva beszédbe fog.

— Lássá — kezdi — én igazán sajnálom Önt, de az előbbeni kérdésére azt kell válaszolnom, hogy örülhetek, ha távozhatom . . . Értsen meg, örülöm kell, — mert ott-hon vannak . . . de, Istenem, ki ne örülne annak, ha tudja jól, hogy jövendő boldogsága, jövendő kis menyasszonya várja . . .

Ugy-e nem ezt a feleletet várta? Elhiszem. De igazságot akart megtudni mindenáron, hát megtudta . . . Különbön, tudhatta ezt előbb, nem csak most. — Tudta és mégis faggatott . . .

De azért felesleges pirulást, vagy érzékenységet palástolnia. Engedjen csak szabad

Bérmálás. Városunkban a bérmálás folyó évi szeptember 11-én fog megtartani a helybeli róm. kath. templomban. A bérmálás kiontása végett egyházmegyénk Főpásztora főmagasságu Csernoch János esztergomi herceg primás fog udvari papjai kíséretében városunkba jönni. Fogadtatására az előkészületek megtételtek.

Beiratás. A szécsényi ízr. népiskolában a beiratások szeptember hó 1—3 napján lesznek. Az első osztályba csak a 6. évet betöltött tanulók vételnek fel, ami anyakönyvi kivonattal igazolandó. Kérjük a t. szülőket és helyetteseket, hogy a beiratás alkalmával gyermekeikkel személyesen megjelenni sziveskedjenek. Az iskolaszék.

Vásári tolvajlások. A f. hó 26-án tartott kirakodó vásár alkalmával özv. Schlesingerné ludányi lakos, pénzt húzták ki a zsebéből. — Két idegen csipkeárústól elloptak néhány vég csipkét a tolvajok nem kerültek kézre.

Villanyvilágítás. Értekezletre gyűltek össze f. hó 24-én a városháza tanácstermében, de ott sem történt ez ideig más, mint tervezgettek, hogy hogyan volna a villanyvilágítás kérdése megoldható, Gyarmati Gusztáv felajánlotta saját telkéből a gyárhoz szükséges területet, díj mentesen, valamint a várost bejárni, hogy ki óhajtja a villanyvilágítást bevezetni és hány lángot. Ezen adatok beszerzése után újabb gyűlésre lesznek egybe hívva az előmozdító ezen hasznos ügynek. —

A kedves Rimócziak. Folyó hó 24-én Pósa Lajos süpeki főderész Szécsényből való hazamenetele alkalmával lovali Rimóczon megállították a kocsmá előtt. Felhozván néki számos zsarnokoskodásait, követelték, hogy adjon nekik pálinkát, pénzt és szivart a szájkába rágyújtva. A szorongatot ember meglette kívánságukat, mert a rimócziak így kívánták. — Erre a többi falubeli emberek is oda sereglettek és követelték, hogy nekik is adjon pálinkát és szivart. Látna, hogy már veszély fenyegeti egy kedvező pillanatban elő rántotta revolverét és két lövést tett a levegőbe, mitől a lovak megijedtek és a ko-

csi körül álló emberek is futásnak eredtek. — Így menekült meg Pósa Lajos a kedves rimócziak elől, kik vasárnapi mulatságukat így akarták fűszerezni.

A magyar buza sikértartalma. Köztudomású dolog, hogy a liszt jószágára, s az abból készült tészta minőségére elhatározó befolyással van a buza sikértartalma. E tekintetben a magyar buzáknak nagyon elsőrangúak, s magas sikértartalmuk valóban varratlanul áll. Utóbbi években azonban külföldi szaktudósok mindgyakrabban bizonyítják, hogy buzáknak sikértartalma apadóban van, a mi jórészt talajunk foszforsavtartalmának csökkenésére vezethető vissza. E külföldi támadásokkal szemben szaktudósaink elég sikeresen védekeznek ugyan, elvitázhatatlan tény azonban, hogy talajaink foszforsav tartalmának apadásával buzáink minősége is romlik, mindenütt ott, ahol csak álló trágnyát használnak, abból is keletlenül kevesebbet. Ebben rendkívül javul minőségileg is buzáink ha foszforsav tartalom műtrágyát — szuperfoszfátot is alkalmaznak alá, a mely tehát nemcsak mennyiségileg fokozza a termést igen jelentékenyen és hasznot hajtóan, hanem annak egy hektoliter súlyát, mint a szem teltségét, lisztségét és acélosságát — tehát minőségét is fellőnően javítja.

Szerkesztésért a kiadó felelős.

594—1913. végreh. sz.

Arverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a gyarmati kir. törvényszéknek 1909. évi 7363/8102/908/6936/908 számú végzése következtében Dr. Kertész Arnold szécsényi ügyvéd által képviselt Szécsényi Népbank r. t. javára 125 kór. 58 kór. és 56 kór. s jár. erejéig 1911 évi szept. hó 28-án foganatosított kielégítési végrehajtás útján le és felül foglalt és 3832 kór.-nára becsült következő ingóságok, u. m.: 4 sertés, 1000 vályog, 1 szecskavágó, 3 kocsi, 2 eke, 1 borju, 1 rosta és egyéb ingóságok nyilvános arverésen eladatnak.

Mely árverésnek a szécsényi kir. járásbíróóság 1909-ik évi V. 673/10 számú végzése folytán 125 kór. tőkekövetelés ennek 1909 évi május hó 8 napjától járó 6 százaléka kamata, 58 kór. tőke 1908 május 22-től 6% kamata, 34 kór. 46 fill. költség 56 kór. tőke 1911 március 30-tól 6% kamata, 33 kór. 46 fill. költség egyharmadszázalék váltódíj és eddig összesen 71 koronában bírósági már megállapított költségek és 3 korona 40 fill. ár. kifizési díj erejéig Pusztatercsen leendő megtartására 1913 évi szeptember hó 4 napjának d. u. 3 órája határidőből kifüzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett a legelőbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is elfognak adadni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglaltatják és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-cz. 120. § értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Szécsény 1913. évi augusztus hó 8-án.
Ngy, kir. bir. végrehajtó.

555—1913 végreh. sz.

Arverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. § értelmében ezennel közhírré teszi, a szécsényi kir. járásbíróóság 1913 évi Sp II 177/3 számú végzése következtében Dr. Essösy Béla szécsényi ügyvéd által képviselt Rimóczi úrbéres közönség javára 37 K. 30 fill. s jár. erejéig 1913. évi július hó 3-án foganatosított kielégítési végrehajtás útján le foglalt és 645 koronára becsült következő ingóságok u. m.: 1 tehén, 1 szecskavágó, 3 m. tűzfűz nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a szécsényi kir. járásbíróóság 1913-ik évi V. 311/1 számú végzése folytán 37 kór. 30 fill. tőkekövetelés, és eddig összesen 58 kór.-ban hirdőtag már megállapított költségek erejéig Rimóczon leendő megtartására 1913 évi szeptember hó 13-ik napjának délutáni 3 órája határidőből kifüzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett a legelőbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is el fognak adani.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglaltatják és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-cz. 120. § értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Szécsény, 1913 évi augusztus hó 23-án.
Nagy, kir. bir. végrehajtó.

Eladó ház.

Szécsényben özv. Plavecz Pálné Fogadó-utcai háza szabadkézből eladó.

Értekezni lehet: Kobus Ferencznél.

Mindenféle róm. kath. imakönyvek diszes kivételben nagyválasztékban kapható.

Glattstein Adolf

könyv- és papírkereskedő Szécsényben.

utat a gyöngeségeknél, előttem nem kell szégyenkeznie . . .

S miután ezt tudja, monok még valamit. Lesz vele egy rövid, de szép emlékekkel gazdagabb. — Látja, milyen beképzelt vagyok, de ez már csak így van. Emlékszik-e ama délutánra, amikor faggatott s megtudni akarta feltűnő magaviseletem okát? Emlékszik? Nos hát most adhatom meg csak rá a választ . . . Hiszen amugy sejtette, de fölem is szerette volna hallani. És jól sejtette . . .

Volt akkor egy leánya, kit Danicának hívtak és kit én akkor nagyon, de nagyon szerettem . . .

De ez csak volt. Ma már csak egy madárka repdes a zárt kálitban, ma csak egy madárkát tartogatok fogva.

Az a másik, az kiröppent belőle, . . . megszabadult.

A mostani egyre sebezte, egyre vágta; — Kétten nem tudtak összehozni . . .

És mire ideér, el kell fordulnia, hogy elrejttesse valahogy a kicsorduló könnyeket.

Utánna csend lesz. Nagy csend lesz.

. . . S amint visszafordul Danicát nem látja magaelőtt.

De ott van helyette, a rózsérte doboz — frapbán helyzetben — egy arckép, — Danica arcképe, — egy mosolygó leányfej.

György leterdel mellé, hogy felemelje.

Előbb még feltekint. Amott egy ritkuló

bőzöt mögül kibukkan Danica alakja, amint siet, csaknem futva igyekszik előle.

És míg így féltérden nézi az arcképet: határoz.

Felviszi majd a szohájába, szépen, ki-mélettel beteszi a nagy cserepályába és alágyújt . . . És elhívásztja, megsemmisíti, hogy ne legyen Danicától emléke semmi . . . semmi sem.

A trombita jelzés megadva. A piros zászlócska „szabad” jelt int. Gőz tör elő a mozdony kerekéinél; a kocsiak összetűdnek, megázódnak, majd nekirugaszkodva a tcher alatt meg-meghajló vaspályának: fokozódó gyorsasággal elindul a vonat.

És visz magával egy embert, egy viharzó lelkű, nyughatatlan embert, ki néz, néz mereven a bizonytalan látkörű messzeségbe, keresve az irányt, a célt, hová menekszik.

De nem lát semmit sem belőle. Kód van előtte. Csupán egy kicsi fény dereng ott benn, a kődös távlat kellős közepén, ám azt is elhomályosítja a körötte terjedő sűrűség.

. . . S ez alatt a faluban, fenn a Fertődő kuriában egy szöke leánya hangosan felzokog . . . , hogy utánna teljesen kitépjen szívéből minden érzést, minden fájdalmat, minden keserűséget, s ne maradjon helyében semmi más, mint egy pótolhatatlan tátongó üresség.

(Vége)

Hirdetmény.

Van szerencsém a n. é. közönségnek,
 elsőrendű darabos, kocka vagy diónagyságú porosz köszenet mm. 3 k 35 f.
 „ légszerregyári diónagyságú pirszenet (cooks) mm. 5 k 25 f.
 legalább is egy kocsirakomány vételénél házhoz szállítva ajánlani.

Teljes tisztelettel

TEPPER ADOLF.

A felszázad óta fennálló

UJLAKI TÉGLA és MÉSZÉGETŐ

RESZVENYTÁRSULAT

legkitünőbb minőségű

Tessék cégünkre ügyelni.

ASBESTPALÁJA

minden hasonló anyagot tulszarnyal

tűzálló, fagyálló, tetszetős és olcsó.

Anyagot szállítunk, fedést vállalunk.

Kerjen árajánlatot.

Képviseelő: PRÁGAI ERNŐ fakereskedő, Szécsény.

13-25

Legjobb anyag — legjobb munka — legmesszebmenő jótállás.

Izléses munkáért többszörösen kitüntetve.

ULIP ISTVAN

elővirág terme

LOSONCZ,

RAKÓCZI-UT.

TELEFON 123.

Megrendelések: elővirágokban
 Glattstien Adolfnál, Szécsényben
 24 órán belül szállítatnak.

Huszár Mihály

nógrádmegye legnagyobb
 ruhafestő, vegyi tisztító- és gőzmosó intézete

LOSONCZ, Kossuth Lajos-utca 10.

Vidéki megbízások pontosan eszközöltenek.

Gyászesetben ruhák 48 óra alatt
 festetnek feketére.

Elsőrendű munka, gyors- és pontos kiszolgálás

GLATTSTEIN ADOLF

könyvnyomdája,

könyv, írószér- és papirkereskedése.

M. kir. dohány- és szivar-árudája.

a „Szecsenyi Hírlap” kiadóhivatala.

SZÉCSÉNY, (NÓGRADMEGYE) RAKÓCZI-ÚT 565.

Készít minden néven nevezendő

könyvnyomdai munkákat díszes, pontos és gyors kivitelben bámulatos olcsó áron.

Vidéki megrendelések a legrövidebb idő alatt teljesítetnek.

Allandó raktár: mindenféle papirosokból, rajz- és írószerekből, ügyvédi-, közigazgatási- s különböző hivatali nyomatványokból.